

---

## ALS 'N OUDE ROMANCE....

DOOR

W. G. VAN DE HULST

**A**chteraan, — alleen, — zat het jongetje; in den schaduwhoek van den muur naast het venster. En over zijn bank en over zijn speelsche handjes gleed nooit zon.

Hij zat er wel heel dikwijls op te wachten.

Soms, als er zon viel door de vergoorde, gordijnlooze ramen van 't oude schooltje, en er zoo'n gouden streep vol van dansende dingetjes dicht bij hem kwam, ging-ie stilletjes op z'n buik over 't tafelblad liggen en dan, ineens, sloeg-ie z'n kleine vuist dwars door de wemelende zonnestofjes heen . . . . En zoo raar ze dan deden, zoo rààr! Ze schròkken zoo!

Dan glansde z'n heele gezichtje.

Maar als-ie te hard sloeg, en de meisjes op de bank vóór hem raakte, en als ze het dan met booze gezichten dádelijk tegen de juffrouw zeiden, en als die juffrouw dan zoo boos met al d'r grijze haar schudde en over haar bril heen naar hem loerde . . . .

Dat jongetje was eigenlijk een heel schuw jongetje . . . . Hij leerde wel heel voorzichtig te zijn met de zon.

Voor die oude juffrouw was hij bang . . . . Ze had zulke kleine, kromme handen, en heel veel, heel hoog, grijs haar; . . . . en als hij matjes-vlechten moest, en 't niet kòn, en van de mooie reepjes fijne kurketrekkers kringelde, — o, dan kwàm ze, en dan griste ze met haar kleine, kromme handen al 't moois ineens weg van z'n bank; haar nagels krasten over 't hout . . . . hu! En dan was haar booze hoofd opeens zóó griezelig dicht bij hem, dat haar grijze haar hem kriebelde over z'n neus.

Zesde Kerstboek 8

Maar als ze dan weer bij de andere kinderen was, en tóch niet meer naar hem keek . . . .

Dan gleed-ie heel langzaam, heel stilletjes al dieper weg van z'n bank naar de veilige diepte er onder, — de diepte vol geheim, waar de oude juffrouw nóóit kwam; waar apennoten-doppen lagen, en verdroogde kauwtjes zoethout, en een stukje glas, en een deksel van een sponsedoos met „Klein Duimpje” er op, en zwarte kousenpluisjes, waarmee je blazen kon . . . .

Maar toen-ie zoo'n mooi, groen vlechtreepje vond, schrok-ie toch . . . . Hij klauterde met een rood hoofd gauw naar boven en lei het netjes op z'n tafelblad, bovenaan.

Z'n vinger opsteken? Het zèggen tegen de juffrouw? . . . . ja, maar dāt durfde hij eigenlijk niet goed. Hij bleef maar stil zitten, z'n armpjes heel gehoorzaam op z'n rug, en als dan de juffrouw dicht bij kwam, kreeg-ie wéér een kleur. Zou ze blij zijn, dat *hij* dat mooie reepje gevonden had?

Toen klaterde er opeens, van het benepen speelpleintje, diep onder de ramen, luid kinderrumoer los . . . . De beneden-klas van 't schooltje ging spelen.

Nou mochten *zij* ook!

Het naar-beneden-gaan, het met z'n allen bonkend hompelen de trap af met 'er versleten treden, — bij goed weer naar het schoolpleintje achter tusschen de hooge huizen, bij slecht weer naar de oude speelzaal met 'er verzakten, zacht op en neer veerenden vloer, — het drinken uit de tinnen kroesjes bij het waterfonteintje, het gedring en gewring om 't eerst weer weg te komen, . . . . 't was wel 's levens groote gebeurtenis elken dag.

Hij ruziede mee om wat speelgoed, verloor het dikwijls, trok er zich niet bijster veel van aan; . . . . vreemd jongetje, dat hij was, negeerde hij nog de kudde, had aan zichzelf en zijn mooie verzinsels genoeg.

Verdoken in eigen spel, toch telkens weer gestoord en gehinderd door vreemde plichten en noodzakelijkheden, waarvan hij niets begreep, dommelde hij z'n lange-dagen-leven van bewaarschooljongetje door.

Tot — dien wonderen morgen — zij in z'n leventje kwam . . . .

Hij had haar opeens zien zitten, — toen ze spelen gingen op het plaatsje; op den rand van den zandbak.

Ze was . . . . ja, ze was een *juffrouw*, een echte juffrouw van school, ja!

Ze had een lange, een prachtig-witte schort voor, zonder kreukels; en haar tanden glinsterden; en ze hielp een meisje d'r klompjes, waar zand in zat, uitkloppen . . . . En de zon scheen op 'er haar; en dat haar was net van goud.

Het jongetje bleef staan, toen hij haar zag; hij móest wel; — vreemd, in een blijen schrik. Dat haar was net van goud.

Ze lachte met het meisje, ze deed haar lange, mooie handen zoo- maar om het hoofdje van het meisje, en ze knuffelde haar; ze nam het meisje zachtjes op haar schoot, zoo maar op die lange, die prachtig witte schort zonder kreukels.

Wat 'n *mooie* juffrouw was dat!

Het jongetje stond, zijn mond wat open, in ongeweten verbazing het wonder, dat geschiedde, aan te zien. En een vreemd-bang verlangen joeg in hem op . . . .

Toen, opeens, keek ze hem aan, lichtelijk verbaasd om z'n vreemde aandacht voor haar.

Hij schròk!

Hij holde wèg, met een vuurroode kleur, liet zich daar ergens verlegen-baldadig over een kruiwagentje heenvallen, trappelde wild met z'n beenen in 't grint; — sloop toch heel gauw weer weg tusschen de andere rumoerende kinders in, rumoerde mee.

De juffrouw keek al lang niet meer naar hem.

Hij wel naar haar; — stilletjes.

Of zij dien morgen voor het eerst op het schooltje gekomen was? Of ze er misschien wel altijd geweest was? . . . . Hij wist het niet, peinsde er niet over. Er gingen zooveel geweldige dingen zijn kleine leven voorbij.

Maar dien morgen voor het eerst, — zag hij haar.  
't Was een vreemd-heerlijke bangheid in hem geworden.  
Wat 'n *mooie* juffrouw was dat!

Er waren nog wel meer juffrouwen op school. Soms, als zijn eigen, oude juffrouw, — de hoofdjuffrouw, — niet kwam, stond er een andere voor zijn klas.

Hij vond het wel goed; hij dommelde zijn dag wel door; 't deerde hem niet.

Maar eens, — eens kwam zij.

Hij schrok, toen ze binnenkwam; — in 't voorschooltjidsgeroes zóómaar binnenkwam, en de deur dicht deed.

Hij stond naast zijn bank een te grooten knikker moeizaam in een leeg lucifersdoosje te duwen. Hij klom haastig op zijn plaats; z'n knikker viel; hij vergat 'em.

Zijn hoofdje een beetje gebogen, probeerde hij toch naar haar te kijken. Hij zag, hoe zij heel rustig haar lange, blanke handen samenvouwde tegen haar witte schort. Ze lachte tegen de kinders en haar tanden glinsterden, en ze had een prachtigen ketting van witte kralen om haar hals, en die glinsterden ook . . . .

„Alle kinderen handjes samen doen, en oogjes eerbiedig dicht!”

Ze zei wat, ja, dat hoorde hij wel; maar wát ze zei, verstond hij niet. Alles was zoo mooi, zoo vreemd ineens. *Hij* bleef zitten in starre gehoorzaamheidshouding, z'n armpjes trouw op zijn rug, en z'n oogen verloren naar haar.

„Jij ook!” zei ze.

Hij hoorde haar wel, maar dat ze tegen hèm sprak, begreep hij niet.

„Jij, jongetje . . . . jij ook je handjes . . . .”

Toen zag hij, dat ze naar hèm keek, tegen hèm wat zei, tegen hem alléén. Hij sloeg, vuurrood, z'n oogen neer, vouwde gejaagd z'n handen.

Haar zachte stem bad.

't Jongetje verstond er niets van. Zijn hartje bonsde nòg . . . .

Maar hij hoorde haar zachte woorden vleiend zingen om zijn hoofd, en luisterde in stille verrukking.

Toen ze al lang klaar was, en toen hij eindelijk voorzichtig door de kiertjes van z'n oogleden heen, weer naar haar kijken durfde, keek ze gelukkig een anderen kant uit.

Hij was, na dien eersten morgen bij den zandbak, altijd heel verlegen voor haar geweest.

Als ze in zijn nabijheid kwam, als hij haar hoorde lachen of praten, op de nauwe trap, of bij het waterfonteintje, of op de speelplaats, — altijd wéér joeg dat vreemde verlangen in hem op, dicht bij haar te zijn en naar haar te kijken; altijd wéér maakte hij, dat-ie wegkwam . . . . Uit de verte, dàn durfde hij.

Als ze eens *gezien* had, dat hij naar haar keek; als ze hem eens *geroepen* had, . . . . o, nee, néé!

's Avonds soms! Zoo mooi was dat, — als hij 's avonds op zolder in bed lag, in den donker tusschen twee van z'n broertjes in, en hij z'n oogen dichtdeed, dan, soms, zàg-ie de juffrouw. En dan — dàn durfde hij wel zachtjes wat zeggen tegen haar, en wel heel eerbiedig haar prachtig-witte schort aanraken met z'n hand. Maar op schóól . . . .!

Zoo groeide in het jongetje de stille, onbegrepen vereering voor haar; — het groote meisje, dat in zijn oogen een heel voorname juffrouw was.

Ze ging vertellen.

Ze zat op het tafelblad van de voorste bank, haar glanzend witte schort strak gestreken over haar knieën, haar rustig gevouwen handen er op.

De kindertjes luisterden wel goed, ook al door de attractie van zoo'n-andere-juffrouw-op-eens.

Maar 't jongetje luisterde wel 't allerbèst.

Hij zat, z'n hoofd in z'n handen, z'n ellebogen op de bank, met een gespannen gezichtje naar de juffrouw te kijken.

En de vele ongedurigheden, die hem, ook onder de Bijbel-vertellingen, anders altijd weer beslopen, bleven nu verre.

Hij gleed nú niet hoe langer hoe dieper van zijn bank in onrustig verlangen naar 't veilige donker daaronder; — hij probeerde nú niet met zijn kleine nagels schilfertjes verf van 't verhavende tafelblad te wippen en allerlei monsters te ontdekken in de grillig kale plekken; hij vischte nu niet met z'n kousevoeten pluisjes van den vloer; — hij speelde nu niet in stilte kiekeboe — achter 't haar van 't meisje vóór hem — met een of ander zacht-wiebelend blad van den spichtig-uitgegroeiden kastanje, die stond te kwijnen voor het hoge raam . . . .

Hij luisterde; — op zijn manier.

De juffrouw keek niet naar hem. Dat was wel heel goed. Nu kon hij stil kijken naar haar . . . . En de zon glansde over haar haar en 't was net van goud; en er hing een klein krulletje tegen haar wang . . . . zoo . . . . zoo raar, zoo móóí! Als ze èrg mooi vertelde, ging dat krulletje op en neer; . . . . en 't was net van goud.

Soms *ving* de vertelling hem, vergat hij om 't verhaal z'n juffrouw; soms spon hij z'n eigen verbeeldingen door haar woorden heen.

Hij zàg Jozef meegesleurd worden door een kameel: 'n groot beest met een bult op z'n rug . . . . De melkboer had ook een bult op z'n rug, en er zat een donker lapje in z'n blauwen kiel, net op z'n bult, zoo gèk! . . . . Au, maar dàt deed pijn! Jozef had een dik touw om z'n handen, en dat leelijke beest tròk zoo . . . . De juffrouw hield haar handen een beetje in de hoogte, net of ze óók pijn had. O, toen kwam er opeens een armband onder d'r eene mouw uit, maar hij wipte weer weg. Een klein puntje kon-ie nog zien: 'n kop van een beest; ja, maar niet van een ècht; natuurlijk niet. 't Was van goud. Mooi was dat . . . . Floep, nou was 't heelemáál weg . . . . Met je bloote voeten in het zand? Nou, lekker! *Hij* mocht nooit zijn kousen uittrekken voor z'n moeder, jammer . . . . Maar 't zand was héét. Jozef z'n voeten verbràndden haast in 't zand. Dàt was toch wel erg! Waar zou-ie z'n kousen hebben geláten? . . . . „Arme Jozef!” zei de juffrouw, en ze hield haar hoofd een beetje schuin, en ze keek

zoo bedroefd. De juffrouw hiéld veel van Jozef, vâst! . . . O, en nou trok ze zomaar aan dien mooien ketting . . . Als-t-ie nou 'es brâk, en als al die mooie kralen dan 'es op den grond vielen . . . Die ééne, dat was 'n mooie, 'n dikke. Wat glom die, hê? — er zat een blauw vlekje op.

Toen kwam opeens de hoofdjuffrouw weer binnen. Dat scheurde 't wonderlijk weefsel van zijn gepeinzen aan flarden. Z'n juffrouw vertelde nog even door, heel haastig, heel anders dan eerst . . . En vóór het jongetje 't goed begreep, was ze verdwenen, en hoorde hij de andere, de oude stem: „Wij gaan mooie matjes vlechten” . . . 't Heel hoge, heel grijze haar schudde bedenkelijk.

Hij zakte, zakte dieper. En toen de juffrouw naar de kast ging, schoot-ie weg de veilige donkerte in.

De stille vereering voor die ééne juffrouw bloeide als een bang-blij geluk door zijn klein-jongetjesleven heen.

Thuis, in 't groote, havelooze gezin, waarin hij nooit koestering had gekend, omdat jonger broertje of zusje hem te vroeg wegdrong van moeders teederheidsvlagen, die waren voor de wiegekindertjes alleen, — waarin hij nooit aandacht vond voor z'n wondere levensproblemen, — waarin hij, als een vereenzaamd jong in 't nest, alleen met ruzie en slimheid zich handhaven kon, — thuis vertelde hij nóóit van haar: 't kòn niet.

Dagenlang vergat-ie 'er ook soms. Het leven van klein jongetje was zoo rijk aan gebeuren en zoo rijk aan emotie; maar als hij haar weer zâg, bloeide óók haar vreemde bekoring over hem heen.

Ná schooltijd, een enkelen keer, zag hij haar ook wel op stráát. Vóór schooltijd nooit.

Soms liepen wel kinders met 'er mee een eindje; ook wel kinders uit *zijn* klas.

't Zelf ook te wagen? . . . Hij dacht er niet aan. Ze was zoo ver, zoo hoog, zoo rijk, zoo mooi voor hem, dat zijn stille verlangen nooit tot een heftig begeeren uitgroeien kòn.

Zijzelf, — ze keek nooit naar hem, merkte hem niet, wist niet,

wat er leefde in zijn klein-jongetjeshart; ze zou er met haar grootmeisjeswijsheid misschien ook niet veel van begrepen hebben.

Ze kende hem niet eens. 't Achterbuurtsbewaarschooltje bergde zoo véél kinderen, en elken dag weer zag ze nieuwe gezichtjes; aardige en minder aardige snuitjes; oogjes vol ondeugd, oogjes vol vertrouwen . . . .

Hoe zou ze 't schuwe jongetje ontdekt hebben, en van zijn stille vereering geweten?

Op een morgen, vóór schooltijd nog wel, toen-ie over de verschunnigde stoepen en stoepjes aankleppen kwam in aandachtige verbazing voor 't gekke geluid van z'n eene klomp, die gebarsten was, — zag-ie opeens z'n *juffrouw*.

Ze stond in een zijstraatje dicht bij school, om den hoek, en ze had zoo'n roode kleur op haar wangen, en ze lachte zoo; . . . . hij zag haar tanden glinsteren. Er stond een lange meneer bij haar, en die lachte ook . . . .

't Jongetje vergat z'n klompenmuziek, liep hard voorbij, in een wijde bocht, — keek toch weer om.

O! . . . . De juffrouw wou weggaan, ook naar school; maar de lange meneer hield haar hand vast: ze kòn niet, en hij fluisterde haar wat in haar oor . . . . Maar ze werd er tòch niet kwaad om, nee, heelemáál niet. Ze lachte er om en ze tròk; — en toen liet-ie haar hand los.

Ze kwam op een drafje naar school loopen.

't Jongetje, — hij máákte, dat-ie weg kwam. Hij drong de gang in, hompelde haastig tusschen de anderen door de trap op.

Maar z'n juffrouw kwam ook al de trap op, héél haastig; — hij keek verschrikt om . . . . O, ze had zoo'n kleur en ze stoof hem voorbij en d'r rok streek zoomaar langs z'n gezicht.

Boven aan de trap stond de hoofdjuffrouw met een heel boos gezicht.

Ze zei wat tegen z'n juffrouw, en ze praatte zoo gauw, en zoo kwáád, . . . . en dat heel hoge, heel grijze haar schudde zoo erg.



De kinderen bleven staan; en ze kèken . . . . allemaal. Hij ook; — achteraan.

„Vooruit, jullie!” snauwde de hoofdjuffrouw. „Naar je plaats! Vooruit, gauw!” Maar om het hoekje van de lokaaldeur bleef hij toch de gang in loeren.

„Te laat komen! . . . . en met een jongen op den hoek van een straat staan! . . . . 't is, . . . . 't is . . . .”

En de hoofdjuffrouw stak haar eenen, kleinen, krommen vinger in de hoogte; — en er zat een nagel aan met 'n punt; — en ze duwde 'em haast tegen *zijn* juffrouw d'r neus . . . .

„'t Is . . . . 't is . . . . ongepast!”

*Zijn* juffrouw zei niets. Ze stond maar aan d'r mooien, gouden armband te trekken, en ze keek naar d'r schoenen, en ze had zoo'n èrge kleur . . . .

En juist dienzelfden morgen kwam ze weer in *zijn* klas vertellen.

Ze kwam binnen met gebogen hoofd; de hoofdjuffrouw deed nijdig de deur achter haar dicht.

Ze kwam voor de klas; ze vouwde haar handen. Op haar prachtig-witte schort waren donkere vlekjes.

Toen ze even opkeek, om wat te zeggen . . . . 't Schrijnde door 't jongetje heen, hij zag het in een benauwende verbazing: de juffrouw had *gehuild!*

Hij kreeg er zèlf een kleur van, bleef in verbouwereerdheid zitten, zooals hij zat, z'n eene been buiten de bank; maar in zijn groot-open oogen brandde het medelijden . . . . En die mooie schort was nàt.

Die nare hoofdjuffrouw, *die* d'r schuld was het.

Om z'n kleinen mond krampte woede; z'n stille, onbegrepen afkeer voor 't vinnig oude mensch groeide geweldig dien morgen; maar rijker en inniger dan ooit te voren ook bloeide de wonderschoone vereering op voor die andere, de uitverkoorne van zijn klein-jongetjeshart.

Even, heel even was het, of hij nú, in eens, veel beter zou durven, niet meer zoo vreemd-bang voor haar zou zijn; of hij nu, ineens, dichter bij haar was gekomen.

't Duurde niet lang.

Toen ze haar neus snoot, om tersluiks nog even langs haar behuilde oogen te wrijven, zag ze hem zitten half buiten z'n bank, zag ze ook z'n leuk jongenssnuitje vol van medelij; — zeker om háár. Ze móest glimlachen; maar hij, — hij schròk, schoot de bank binnen . . . .

Dagenlang in 't roezig schooltje zàg-ie haar soms niet, verdween ze ook uit z'n verbeelding, scheen-ie haar wel vergeten; — vocht-ie tegen de vele onbegrepen plichten hem door de oude juffrouw opgelegd, ruziede hij met de andere kinders, dolde hij mee in hun dolle spel.

Tot — op den grooten dag — het wonder geschiedde.

't Was bij het spelen-gaan, dat op de nauwe trap stagnatie kwam. Of nu de eene onrust de andere duwde, of er op de uitgesleten treden een uitgleed misschien, of 't kwam, dat de oude juffrouw, — die altijd vooruit ging, — in haar vele besognes het dezen morgen verzuimde, en de kleine bengels te haastig de vrijheid zochten, — op eens klonk bang gegil; twee, drie woelwaters bonsden tegen den houten zijwand, bleven hangen aan de leuning; — één sloeg naar beneden.

„O, jüffrouw, jüffrouw, . . . . Henkie is gevallen!”

De juffrouw, op het bovenportaal nog bezig met 't uitzoeken van klompjes, die in de war waren geraakt, gaf een schreeuw van schrik, stooft naar de trap, zag, over de opstopping van kindertjes heen, daarbeneden het neergesmakte hoopje liggen, beweegloos.

„O, vreeselijk, . . . . hoe kòmt dat nu?”

Ze drong zich nerveus tusschen de kinderen door, moest nog voorzichtig zijn, om geen nieuwe ongelukken te veroorzaken; — kreunde van ontsteltenis.

„Wie, wie heeft dat nu gedáán?”

Maar — beneden is al hulp.

Daar schiet iemand toe uit de speelzaal, bukt zich over het kind heen. 't Is een van de juffrouwen van 't benedenschooltje; 't is het

mooie meisje met de witte schort en het gouden haar. Ze tilt den kleinen stakker op in haar armen, drukt hem in medelij tegen zich aan: Henkie, hèt jongetje . . . .

't Valt gelukkig mee. Hij heeft een bloedende knie, en een schram aan z'n wang, en z'n eene armpje schijnt hem nogal pijn te doen; maar bewusteloos is hij niet . . . . Wel ziet-ie erg witjes. Hij lag daar ook zoo roerloos ineengesmakt, z'n oogen gesloten; zeker door den schrik versuft.

Nu, in haar armen, kijkt hij op.

Begrijpen, wàt er eigenlijk met hem gebeurt, doet hij niet, snikkend begint-ie te huilen.

„Stil maar, hoor! . . . . stil maar!” is er opeens een zachte, lieve stem dicht bij zijn hoofd.

Die stem . . . .?

Een schok gaat door het jongetje heen . . . . Die stem . . . .? In schrik knijpt-ie z'n oogen weer dicht, stijf dicht; durft zich niet bewegen.

Zij; — ze meent, dat ze hem pijn doet.

„O, stil maar, stil maar!” sust ze zacht.

Voorzichtig was hij naar het spreekkamertje gedragen; de hoofd-juffrouw had haastig de bloedknie gewasschen, de schram gebet, het armpje bevoeld . . . . Er was niets ergs. Gelukkig maar!

Nu moest er nog een verbandje om de knie.

Bedrijvig, blij, dat 't nare geval zoo goed afliep, was ze heenge-tippeld, om wat linnen te halen.

„Blijf jij nog zoo lang bij 'em, hoor!”

De juffrouw, — het groote meisje, — bleef met het kleine jongetje alleen.

Ze zat op 'n stoel; hij stond bij haar, zacht tegen haar knie getrokken, — vreemd-bang, durfde niet opkijken.

Ze praatte tegen hem; lachte, streek hem door zijn ruige haar.

Hij zei niets; reageerde alleen door schuw z'n kopje nog dieper te buigen. Ze nam z'n hand, legde die op haar knie: z'n smoezelig

knuistje op haar glanzend-witte schort; . . . . het handje beefde . . . .

Wat 'n vreemd, wat 'n wonderlijk-verlegen jongetje was dat!

„Toe, Henk, kijk me 'es an!”

Ze tilde zijn hoofdje op. Ze zag zijn oogen . . . . strálen; leuke, donkere oogen. Vreemd! En dadelijk weer doken ze weg.

„Toe Henk, . . . . je bent toch niet bang voor me?”

Ze trok hem op haar schoot, vleide hem tegen zich aan.

„Henk, . . . . rare jongen, ben je nu nòg bang?”

Ze voelde z'n lijfje trillen, — dacht, dat-ie pijn had; maar z'n leuke, donkere oogen . . . . stráalden: dat wàs geen pijn.

Schuw nog, als een gevangen diertje, dat toch vertrouwen krijgt en blijdschap toont, lei hij z'n hoofdje tegen haar aan; en een verheerlijkt lachje leefde om z'n kleinen mond.

Ze vond hem zoo'n leuken, lieven jongen opeens, — gek, dat ze hem nu eigenlijk voor 't eerst góed zag; — en wat lag-ie nu heerlijk vertrouwelijk tegen haar aan, scheen z'n pijn te vergeten; en z'n lieve, donkere oogen keken haar zoo vreemd-blij aan, zoo dankbaar, net of ze haar iets heel moois wilden vertellen; . . . . een schat van 'n jongen!

Maar z'n zeere knietje trilde zoo, en die venijnige schram langs zijn wang . . . .

En de-moeder-in-het-meisje kreeg zoo'n innig meelij met 'em, zoo'n teeder-heerlijk verlangen hem te koesteren, te verzorgen, te helpen.

„Mijn jongen ben je!” fluisterde ze.

En dieper boog ze zich over hem heen, haar wang tegen zijn hoofdje.

„Mijn jongen!”

Door het geel lancaster gordijn, — voor de zon bijna geheel neergelaten, — zeefde een mat gouden licht. 't Glansde over de blink-witte schort van het meisje, gloeide over haar blonde, weelderige haar, en streelde fijne schijntjes van goud en violet langs haar paarlmoeren kralen.

Het jongetje lag stil-verdoken bij haar. Hij hoorde haar gefluister, begreep het niet goed; maar 't was een bange verrukking voor hem. Hij rook den fijnen geur van haar schort. Hij zag haar oogen, hij zag het mooie glinsteren van haar tanden, hij voelde haar mooie gouden haar streelend tegen zijn voorhoofd . . . . O, 't was zoo mooi, zoo mooi; mooier dan ooit te voren. Ze was nu zoo vlak bij hem, ze was over hem heen, ze trok hem tegen zich aan . . . . Hij zag zijn eigen handje, donker en vuil zoo maar liggen op haar prachtig mooie schort. En hij vond 't niet eens gek meer, zoo dicht, zoo héérlijk dicht bij z'n juffrouw te zijn . . . . Haar hand met de mooie lange vingers kwam over *zijn* handje heen.

En toen — het jongetje zag het komen als de zegening van een engel, — toen, heel even, heel schuchter, küste ze hem op z'n voorhoofd. Het jongetje rilde.

De deurknop krikte; — in de gang was de stem van de hoofdjuffrouw.

Haastig liet het meisje 't jongetje weer van haar schoot glijden; de juffrouw zou 't misschien zoo . . . . zoo vréemd vinden; en dat, dat heel mooie, — neen, dat was 't geheim tusschen haar en haar ongetje alleen . . . .

\* \* \*

Veel jaren gingen voorbij.

Eens stond hij op de tram, op 't voorbalcon; 't jongetje van vroeger, nu een krachtige vent. Hij kwam van den grooten nieuwbouw, waar hij opzichter was; — een rol teekeningen onder den arm.

't Was een zonnige herfst-dag, tegen schemer al; er lag een fijne stilte over de dingen.

De conducteur kwam het kaartje geven. Het glazen klepje klikte, en automatisch keerde de man op 't balcon zich om, keek gedachteloos de tram in, waar de late zon, door een paar gekleurde affiches heen, fleurig nog naar binnen lichtte.

Hé . . . . ! Een bekend gezicht . . . . Wie is dat?

't Doet hem aangenaam aan: ja . . . een wel zeer bijzonder gezicht is het. Hij kènt het, kent het heel goed; maar — wat is nu die eigenaardige bekóring er van ineens. Wie is het dan?

Het klepje gaat dicht. Hij draait zich weer recht; — maar die juffrouw, wie is ze toch?

Nog 'es even kijken . . . Ze zit in 't hoekje, net in dat kleurige licht van de zon; een groote jongen zit naast haar, vertelt haar wat; dat moet wel een zoon van d'r zijn . . . Ze knikt, ze lacht een beetje: haar tanden glinsteren . . .

Z'n juffrouw! . . . z'n juffrouw van de bewaarschool van jaren hèr! . . . O ja, ontwijfelbaar zeker, dat is de juffrouw, van wie hij als klein jongetje zooveel gehouden heeft . . . Is dât nu opeens weer die vreemde bekoring? . . . Ze lacht nog net als eens, jaren, járen hèr . . .

Gek! . . . Er gaat iets wonderlijks door hem heen, en — hij kijkt haastig voor zich; bang, dat ze hem zien zal, — als . . . ja, als jaren, járen her! . . . Idioot is dat! En tóch, hij ontkomt er niet aan. Hij glimlacht stil voor zich heen . . .

Het jongetje was z'n mooie juffrouw van de bewaarschool vergeten, natuurlijk; — finaal vergeten; had 'er nooit meer gezien, en maar zelden meer aan 'er gedacht. Hoe ze verdwenen was uit z'n leventje, wist-ie niet eens. Of *hij* 't eerst naar de groote school was gegaan, en haar dáárdóor niet meer zag? Of *zij* misschien al vóór dien tijd, 't bewaarschooltje vaarwel zei? . . . Dat alles was zoo vèr, zoo vaag . . .

Eens ja, — dât wist hij nog, en hij moest er nu eigenlijk met een lachje van verlegenheid aan terugdenken, — ééns was de herinnering aan die wonderlijk verre dingen in felle heerlijkheid opgevlamd . . . 't Was, toen hij eens als half-was timmerman van een steiger was gevallen en in 't ziekenhuis lag. Op een morgen, toen-ie lag te kreunen van de pijn, was de zuster gekomen om hem wat makkelijker te leggen. Ze had hem voorzichtig opgetild, haar hoofd zacht tegen zich aangelegd. Toen rook hij den geur van haar kraakhelder ge-

steven schort . . . . En opeens was er in felle klaarheid de herinnering geweest aan lang, heel lang geleden: aan 't kamertje met de gezakte gordijn, aan z'n juffrouw met de prachtig-witte schort en 't gouden haar, aan haar handen, haar kus . . . .

„Is je pijn nu wat minder?” had de zuster gevraagd.

„Ja, zuster, ja . . . .” had-ie maar gauw gezegd, en z'n oogen gesloten, om dat oude, dat heel-heerlijke-zoo-opeens nog even te bewaren.

Gekke dingen in het leven toch! . . . . Nu staat-ie op de tram, een man in bonis, ziet een oude schooljuffrouw van 'em, een van 't be-waarschooltje nota bene, en nu komt wéér diezelfde oude, vreemde bekoring over hem. Gekke dingen, ja; maar — ze zijn toch zoo mooi; je zou ze aan niemand durven, ja ook niet goed *kunnen* vertellen; — ze maken je toch blij. Zou een mensch daar-heel-diep-van-binnen dan toch *altijd* een kind blijven?

Nog 'es even kijken; — *tersluiks*.

Voelt-ie nu nòg iets van die oude, vreemd-mooie verlegenheid voor haar? Dwaas ja, maar eigenlijk *is* het zoo . . . . Zou ze hem óók herkennen? Natuurlijk niet; nee, absoluut onmogelijk: zoo'n groote, zware kerel als hij nu is.

Hij háár wel; o, zonder eenigen twijfel . . . . Ze is oud geworden. Het beetje haar, dat onder haar hoed uitkomt, lijkt heelemaal niet meer op goud, maar de krul zit er nog in, en 't is nòg mooi. En haar hand, zoo rustig op haar schoot, is ook weer mooi . . . . Ze lijkt nog zoo precies op vroeger; ze is eigenlijk nog heelemaal dezelfde voor hem; — en dat „oud geworden,” is alleen een conclusie van z'n verstand. *Zien* doet-ie 't niet . . . .

Gekke dingen toch. Nog heeft die vrouw dezelfde charme als jaren hêr; nog voelt hij *iets* van de oude vereering voor haar . . . . Waaròm . . . . Ja, waaròm? Dat zal hij wel nooit goed begrijpen, maar — een vreemd-mooie vreugde *is* het.

't Heele geval lijkt toch eigenlijk maar een onbenulligheid in z'n leven, 'n bagatel; — en toch is 't *rijkdom* voor hem, diepe blijdschap.

Ze moest 't eens weten! Wat zóu ze 't vreemd vinden, en 't natuurlijk nog minder begrijpen dan hij . . . .

Hij nadert z'n halte; — 't spijt hem even. Hij loopt den bestuurder voorbij, kijkt nòg eens naar binnen . . . . Ze ziet toevallig op. Hij groet, — onhandig; weet niet eens, of ze teruggroet; — springt van de tram.

't Is voorbij.

„Wie is dat, moe?” vraagt de jongen.

„'k Wéét het heusch niet . . . . 'k Denk, dat de man zich vergist. Hij ziet me zeker voor een ànder aan . . . .”

Langzaam door den stillen avond ging hij naar huis. Hij voelde iets van weemoed; en hij moest er om glimlachen.

Wonderlijk toch dat verborgen leven daar diep in je. Je hebt er niks an, lijkt het wel, en 't maakt je toch zoo rijk. Je bezit eigenlijk niets, en je wil het toch niet missen . . . . Zooiets, zooiets *moois!* . . . .  
't Is vreemd, ja!

---